

1

„Va merge înaintea Lui în duhul și puterea lui Ilie, ca să întoarcă inimile părinților spre copii și pe cei neascultători la înțelepciunea celor dreți, ca să pregătească pentru Domnul un popor care să fie gata pentru El” (Luca 1:17, NASB).

Să ne rugăm.

„Doamne scump, încredințăm acest timp în mâna Ta. Tu ești Cel care ne-ai adunat împreună la picioarele Tale. Suntem atât de privilegiați că ne putem aduna în felul acesta. Totul este prin harul Tău. Încă o dată venim înaintea Ta și Te rugăm să vorbești inimilor noastre, mai ales în acest sfârșit de săptămână. În mod sigur Tu ai ceva pe inima Ta, pe care vrei să îl împărtășești cu noi. Ne rugăm ca voia Ta să se facă aici, precum se face în cer. Îți mulțumim, Doamne. În numele Domnului Isus. Amin.”

Tocmai am citit un verset din Evanghelia lui Luca, capitolul 1 – versetul 17. El este cel care va merge ca înainte mergător al Lui. Acest „el” se referă la Ioan Botezătorul, iar „Lui” se referă la Domnul Isus. „Va merge înaintea Lui în duhul și puterea lui Ilie.” Deci avem aici trei personaje: Ioan Botezătorul, Domnul Isus și Ilie. „Ca să întoarcă inimile părinților spre copii și pe cei neascultători la înțelepciunea celor dreți, ca să pregătească pentru Domnul un popor care să fie gata pentru El.” Vom acorda o atenție specială ultimei propoziții: „ca să pregătească pentru Domnul un popor care să fie gata pentru El.” Deci aceasta este tema noastră pentru acest sfârșit de săptămână: *pregătirea unui popor care să fie gata pentru Domnul.*

Ca să înțelegem acest verset, trebuie să citim tot contextul în care apare el. Aceasta este întotdeauna modalitatea de a înțelege Cuvântul.

De aceea vom citi de la versetul 1 până la versetul 17:

„Fiindcă mulți s-au apucat să alcătuiască o istorisire amănunțită despre lucrurile care s-au petrecut printre noi, după cum ni le-au încredințat cei ce le-au văzut cu ochii lor de la început și au ajuns slujitori ai Cuvântului, am găsit și eu cu cale, prea-alesule Teofile, după ce am făcut cercetări cu de-amănuntul asupra tuturor acestor lucruri de la obârșia lor, să ți le scriu în șir unele după altele, ca să poți cunoaște astfel temeinicia învățăturilor pe care le-ai primit prin viu grai.

În zilele lui Irod, împăratul Iudeii, era un preot, numit Zaharia, din ceata lui Abia. Nevasta lui era din fetele lui Aaron și se chema Elisabeta. Amândoi erau neprihăniți înaintea lui Dumnezeu și păzeau fără pată toate poruncile și toate rânduielile Domnului. N-aveau copii, pentru că Elisabeta era stearpă; și amândoi erau înaintați în vârstă. Dar, pe când slujea Zaharia înaintea lui Dumnezeu, la rândul cetii lui, după obiceiul preoției, a ieșit la sorți să intre să tămâieze în Templul Domnului. În ceasul tămâierii, toată mulțimea norodului se ruga afară. Atunci un înger al Domnului s-a arătat lui Zaharia și a stat în picioare la dreapta altarului pentru tămâiere. Zaharia s-a înspăimântat, când l-a văzut; și l-a apucat frica. Dar îngerul i-a zis: „Nu te teme Zahario; fiindcă rugăciunea ta a fost ascultată. Nevasta ta Elisabeta îți va naște un fiu, căruia îi vei pune numele Ioan. El va fi pentru tine o pricină de bucurie și veselie, și mulți se vor bucura de nașterea lui. Căci va fi mare înaintea Domnului. Nu va bea nici vin, nici băutură amețitoare și se va umple de Duhul Sfânt încă din pântecul maicii sale. El va întoarce pe mulți din fiii lui Israel la Domnul Dumnezeu lor. Va merge înaintea lui Dumnezeu, în duhul și puterea lui Ilie, ca să întoarcă inimile părinților spre copii și pe cei neascultători la umblarea în înțelepciunea celor neprihăniți, ca să gătească Domnului un norod bine pregătit pentru El.”

Să încerc acum să explic acest pasaj. Știm că Zaharia era preot. În general, orice preot avea o ambiție: să devină mare preot și, în felul acesta, să aibă privilegiul de a intra o dată pe an în Sfânta Sfințelor, pentru întregul Israel. Aceasta era prima ambiție a oricărui preot. Din nefericire, era doar un singur mare preot. De aceea, preoții aveau încă o ambiție – un al doilea lucru foarte bun la care râvneau. O dată pe an, orice preot avea șansa ca, prin tragere la sorți, să ardă tămâie pe altarul tămâierii. În timp ce el ardea tămâie, o mulțime de oameni era afară,

în rugăciune. În timp ce se ardea tămâia și mirosul ei ajungea la cer, și rugăciunile poporului lui Israel se înălțau către cer. De aceea, în Biblie, arderea tămâiei simbolizează rugăciunea. Dar această rugăciune era o rugăciune corporativă. O dată pe an, toată mulțimea de oameni se aduna la un loc, în jurul Templului, în timp ce unul din preoți intra în Locul Sfânt, stând înaintea altarului pentru arderea tămâiei. Când acea tămâie ardea, ceva se înălța la cer.

Conform descoperirilor arheologice, pe vremea Bibliei nu puteai aduce pe altar orice fel de tămâie. Uneori compoziția tămâiei nu era suficient de pură; puteai să o arzi, puteai să îi simți mirosul, dar, înainte ca ea să ajungă la tavan, fumul se împrăștia. Dar pe vremea Bibliei exista un mod aparte de a face tămâia. Prelucrarea ei se făcea cu foarte multă finețe. Experții știau cum să amestece diversele elemente pentru a forma tămâia. Deci când se ardea tămâia, se urmărea dacă fumul mergea drept până la tavan – ca să se știe dacă acea tămâie va ajunge la tronul lui Dumnezeu.

Același principiu trebuie să se aplice și rugăciunilor noastre. Uneori ne gândim că e așa de ușor să ne rugăm. Spunem câteva cuvinte ... asta e tămâie! Multe din rugăciunile noastre nu ajung până la tavan, pentru că nu ne interesează dacă Dumnezeu ne răspunde sau nu. Ca El să ne răspundă la rugăciune, ea trebuie să ajungă la urechea cerului. Deci cât de mult avem nevoie de lucrarea Duhului Sfânt, ca să facă din noi un material delicat, dulce! Uneori, datorită modului foarte dur de prelucrare, suntem zdrobiți până devenim aproape pulbere. *Atunci* învățăm să ne rugăm! Când ai bani, când ai 1000\$ în buzunar, genunchii tăi sunt foarte țepeni. Dar când buzunarul ți-e gol, îți dai seama că genunchii tăi sunt flexibili. Atunci ești cel puțin atât de smerit, încât să poți îngenunchea înaintea lui Dumnezeu. Când Duhul Sfânt ne prelucrează, rugăciunile noastre se schimbă. Uneori credem că a te ruga este un lucru foarte ușor. Dar să reținem că rugăciunea este asemenea tămâiei. Înainte ca rugăciunea să se înalțe la cer, s-a produs deja în noi o lucrare delicată a Duhului Sfânt. Aceasta este deci imaginea pe care o găsim în pasajul citat.

O dată pe an israeliții veneau împreună să se roage. Nu aveau timp să se roage pentru problemele lor personale. Gândiți-vă numai! Elisabeta și Zaharia nu aveau copii. În mod sigur aveau o mare povară

pe inima lor, pentru că pe vremea aceea era un lucru rușinos să nu ai copii, deci, în mod normal, soțul și soția se rugau împreună ca Domnul să îndepărteze de la ei acea rușine. Și știți de ce era rușinos? Pentru că fiecare mamă evreică avea speranța de a deveni mama lui Mesia care urma să vină. Înțelegeți? Să ai un băiat sau o fată, deci să ai urmași, însemna că voia lui Dumnezeu se împlinea. Dar cea mai importantă voie a lui Dumnezeu era venirea Mântuitorului lumii. Mesia trebuia să vină în această lume. Cine urma să Îl aducă pe Mesia? Fiecare mamă spera să aibă privilegiul acesta. De aceea, pe vremea Vechiului Testament, o femeie care nu avea copii era plină de rușine. Deci Elisabeta nu avea copii. Ce nevoie urgentă avea!

Dar această rugăciune era o rugăciune corporativă, numai o dată pe an. Și pentru Zaharia era, probabil, o șansă unică în viața lui. Ce fel de rugăciune trebuia adusă înaintea lui Dumnezeu? Oricine vine înaintea lui Dumnezeu are tot felul de nevoi. Dar aceasta era o rugăciune corporativă. Din nefericire, astăzi, când avem un timp de rugăciune împreună, suntem așa de preocupați de bolile noastre, de slăbiciunile noastre; și pentru că sunt așa de multe boli și slăbiciuni, ne rugăm o oră și vedem că nu mai rămâne timp să ne rugăm pentru altceva. Copiii lui Dumnezeu nu au învățat arta rugăciunii corporative. Ei nu își dau seama că există un fel de rugăciune numită rugăciunea corporativă, la care Dumnezeu răspunde în mod sigur. Aceasta este puterea rugăciunii corporative. De ce suntem noi așa de slabi astăzi? Dumnezeu poate să facă mult mai mult în mijlocul nostru decât a făcut până acuma, dar noi nu cunoaștem rugăciunea corporativă. Există o promisiune minunată din cer: dacă biserica leagă ceva aici pe pământ, și cerul leagă acel lucru. Dacă biserica dezleagă ceva aici pe pământ, și cerul va dezlega acel lucru. Rețineți: pământul este cel care acționează primul. Când noi legăm sau dezlegăm ceva ca Biserică, se întâmplă ceva. Biserica a făcut ceva înainte ca cerul să fi făcut. Aceasta este puterea rugăciunii corporative. Când legi pe vrăjmaș, când eliberezi un suflet, mulți oameni sunt mântuiți.

Uneori avem dorința de a duce oamenii la mântuire, dar suntem așa de slabi, suntem așa de lipsiți de putere! După învierea Domnului, Bisericii i s-a dat autoritate. Orice legăm pe pământ și cerul va lega. Orice dezlegăm pe pământ și cerul va dezlega. Gândiți-vă la aceasta.

Când ne rugăm la unison, când spunem: „Doamne, astăzi vom avea 20 de musafiri în mijlocul nostru”, mai întâi trebuie să legăm vrăjmașul, care îi ține legați. Căci motivul pentru care nu sunt mântuiți este că au fost legați de Satan. Deci, în numele Domnului, ne rugăm împreună, ca biserică, ca vrăjmașul să fie legat și, în același timp, să fie eliberați toți robii păcatului. Tineri și bătrâni. Nu doar cei tineri sunt supuși ispitelor, ci și cei bătrâni. Dacă într-adevăr așa ne rugăm, vom descoperi că răspunsul la rugăciunile noastre va veni foarte repede, întocmai cum s-a întâmplat și în cazul lui Zaharia.

Aici avem de învățat ceva. Dacă ne adunăm împreună, nu putem doar să încercăm să restabilim ordinea în biserică; cel mai important lucru este viața bisericii. Avem noi o viață corporativă? Da, avem discernământ. Lucrurile exterioare sunt ușor de rezolvat. Să nu mai fim o denominațiune – și asta e ușor. Să nu mai fie dezbinări – și aici știm ce să facem. Totul este conform rânduielii din Noul Testament. Toată structura este corectă. Totul este biblic. Dar lucrul important este că Biserica, în calitatea ei de Trup al lui Cristos, trebuie să trăiască conform realității ei. Să fie ceva real, care să poată fi cunoscut în societatea noastră. Să nu fie doar un grup mic de oameni care se adună împreună, ci toți vecinii să ajungă să simtă mireasma lui Cristos. La aceasta suntem chemați astăzi. Este aici un pericol, fraților, care s-a mai întâlnit de-a lungul istoriei. Totul este corect, potrivit Cuvântului lui Dumnezeu. Vedem oasele adunate împreună, vedem carnea și alte elemente componente ale trupului, iar la urmă vedem și pielea care acoperă trupul. În mod sigur aceasta este o refacere a trupului. Dar noi suntem chemați să purtăm mărturia Domnului. Lucrul important este viața Trupului. Iar viața Trupului nu este altceva decât prezența Duhului Sfânt. Domnul să vorbească inimilor noastre, ca să învățăm câte ceva despre rugăciunea corporativă.

Același lucru era și în cazul poporului lui Israel. Odată pe an, se adunau împreună, în afara Templului, în timp ce, înăuntru, tămâia ardea și se ridica spre cer. Ce fel de rugăciune era aceea? Într-o astfel de rugăciune nu exista loc pentru nevoi individuale. De aceea, la Honor Oak, în Anglia, unde era T. Austin-Sparks, aveau două străngeri de rugăciune în fiecare săptămână. Una, pentru nevoi individuale, cealaltă pentru nevoi corporative. Revenind la poporul

lui Israel: pentru ce se rugau ei când erau adunați laolaltă? Era doar un singur fel de rugăciune.

Potrivit Cuvântului din Vechiul Testament, trebuia să vină Mesia. Dar când va veni Mesia? Ei aveau suficient cuvânt profetic din Biblie, dar acum, bazați pe cuvântul înțeles de ei, o dată pe an se uneau într-o rugăciune corporativă, având o singură temă, o singură dorință: „O, de ar veni Mesia chiar azi!” Deci în fiecare an, toți copiii lui Israel veneau împreună, pentru că în fiecare an ei erau în așteptare. Treceau anii unul după altul. Știți de Sărbătoarea Corturilor. Era un ritual între ei atunci. Știți ce făceau? Preotul mergea la Scăldătoarea Siloam ca să scoată apă de acolo, pe care apoi o turna pe altar. Desigur, apa curgea până la poalele altarului. De ce făceau ei asta în fiecare an? Pentru că știau, din Ezechiel 47, cum se putea cunoaște venirea lui Mesia. De unde urma să se știe că ziua aceea era ziua lui Mesia? Pentru că atunci Templul lui Dumnezeu urma să fie diferit. Înainte de venirea Lui, Templul era doar o simplă clădire religioasă; era un loc unde oamenii se duceau ca să se închine. Doar atât. Dar, la venirea lui Mesia, Templul nu mai era doar un templu, ci de la Tronul harului urma să iasă apă, iar acea apă urma să curgă spre est, spre Marea Moartă. În felul acesta, toată apa sărată a Mării Moarte urma să devină dulce. În jurul Mării Moarte nu era decât uscăciune, pustiu, dar atunci urmau să fie acolo pescari. Înțelegem deci că acesta este scopul lui Dumnezeu. Și când va veni Mesia, aceasta chiar se va întâmpla. Cu alte cuvinte, Marea Moartă va fi ca și Marea Galileii. În Israel sunt două ape mari, Marea Moartă, care reprezintă pomul cunoștinței binelui și răului, și Marea Galileii, care reprezintă pomul vieții. Deci, după ce a luat din pomul cunoștinței binelui și răului, întreaga lume este ca Marea Moartă. Dar știm că într-o zi Domnul nostru va reveni. De unde știm asta? În momentul în care ești în prezența lui Dumnezeu, ești în prezența Izvorului apei vii și dacă bei din apa aceea, nu vei mai înseta niciodată.

Așadar, în fiecare an, poporul lui Israel venea la Ierusalim. Numai la Sărbătoarea Corturilor luau apă din Scăldătoarea Siloamului. Motivul este simplu. Sărbătoarea era aproape de sfârșit; israeliții speraseră că Mesia va veni în acel an. Dar în ultima zi a Sărbătorii, ei erau aproape siguri că Mesia nu va mai veni în acel an. Dar chiar și atunci, tot voiau să toarne apa pe altar. Tot așteptau apa care iese

din Templu. An după an, ei așteptau venirea lui Mesia. Datorită acelei lungi așteptări, au ajuns să fie foarte însetați. În acea zi, Domnul nostru a stat în picioare și a strigat: „Oricine însetează să vină la Mine.” Ce înseamnă aceasta? Înseamnă că Mesia a venit deja, că Mântuitorul lumii era deja în mijlocul lor. Ei încă erau însetați după venirea lui Mesia. Domnul a zis: „Veniți la Mine.” Fiecare dintre noi poate deveni Templul lui Dumnezeu și din adâncul ființei noastre vor curge râuri de apă vie.

Israelii aveau acea dorință, în fiecare an Îl așteptau pe Mesia. O dată pe an, aveau o rugăciune națională. Lăseau la o parte nevoile personale ca să se poată concentra și să se roage la unison, având o singură dorință: să vină Mesia cât mai curând. De ce? Pentru că erau sub oprimarea Imperiului Roman. În fiecare zi, văzând teritoriul lor sub ocupație romană, se rugau ca Mesia să vină și să îi elibereze de suferința lor. Deci oamenii care se rugau erau cei cu adevărat gata pentru venirea Domnului. Desigur, ei reprezentau doar rămășița; doar câțiva oameni din mulțimea poporului lui Israel. Rabinii sau învățătorii Legii din Ierusalim cunoșteau Scriptura; când au fost întrebați unde trebuia să se nască Cristosul, imediat au știut să citeze din cartea lui Mica. Deci mintea lor era plină de cunoștințe din Cuvântul lui Dumnezeu. Dar gândiți-vă numai: Domnul Isus era doar la vreo 8 kilometri de ei atunci. Ei aveau cunoștințe teoretice, știau că Mesia urma să vină, dar nu s-au pregătit pentru venirea Lui. Nu s-au sinchisit nici măcar să meargă 8 kilometri. În schimb acei magi au parcurs tot acel drum lung, de aproape 1 an, într-o călătorie dificilă, pentru că erau gata. Ei au plătit prețul, ca neamuri – ca voi și ca mine. Și astăzi unii sunt gata, dar nu toți.

De ce a venit acea rămășiță a poporului lui Israel înapoi la Ierusalim? În timp ce majoritatea a rămas în Babilon, această rămășiță a fost gata să revină la Ierusalim. Printre cei care s-au întors la Ierusalim erau și cărturari. Betleemul este foarte aproape de Ierusalim. Dar aceștia nu s-au obosit să meargă să Îl vadă pe Domnul nostru. La prima venire a Domnului nostru, nu națiunea ca întreg L-a așteptat, ci doar o mână de oameni; ei au adus o rugăciune corporativă. Fraților, când noi ne rugăm împreună, petrecem noi chiar și numai o secundă să Îi cerem Domnului să vină repede? Dacă Domnul vine înapoi

astăzi, ești tu gata? Știm totul din Biblie, știm totul din cărțile pe care le citim, dar trăim noi acea viață?

Deci, din Luca 1 aflăm că, cel puțin o dată pe an, o mulțime de oameni înconjurau Templul. Când Zaharia a ars tămâia, acea rugăciune corporativă s-a înălțat la cer. Până atunci, an după an, cerul parcă era închis. Nu era niciun răspuns la acea rugăciune. Dar în acest an a fost diferit. Ni se spune că un înger a apărut la dreapta altarului pentru tămâiere și a adus un mesaj. A adus vești foarte bune. În versetul 13 scrie că îngerul i-a zis: „Nu te teme, Zaharia, fiindcă rugăciunea ta a fost ascultată.”

Uneori, când studiem acest pasaj, noi adăugăm la ceea ce e scris în Biblie. Cunoaștem istoria Anei; nici ea nu a putut să aibă copii și a adus și ea o cerere înaintea Domnului. Rugăciunea ei a fost una din cele mai bune rugăciuni din Biblie. Dar când citim istoria lui Zaharia, vedem că Biblia nu ne spune nimic despre cererea lui, despre dorința lui și a soției lui de a avea un copil. Întrucât cunoaștem Biblia așa de bine, adăugăm lucruri de la noi. Când îi învățăm pe copii la Școala duminicală, amestecăm istoria Anei cu cea a lui Zaharia. Dar Biblia nu vorbește nicăieri despre cererea individuală a lui Zaharia. Acesta era un moment solemn. Israelii erau preocupați de venirea Mântuitorului. Nimic nu era mai important decât acest lucru. Nicio cerere individuală nu se putea adăuga cererii corporative, pentru că acea cerere era atât de concentrată, atât de sinceră, atât de plină de râvnă! De data aceasta, Dumnezeu a răspuns printr-un înger. An după an, poporul lui Israel se ruga pentru venirea lui Mesia, dar nu s-a întâmplat nimic, de parcă cerul întreg ar fi fost închis. Dar acum, în final, a sosit vestea cea bună. „Cererea ta a fost ascultată.” Care este cererea voastră, fraților? Desigur, ca Mesia să vină curând. Iar vestea cea bună este că cererea voastră a fost ascultată, căci Dumnezeu vrea să răspundă la rugăciunea voastră. Mesia urmează să vină.

Intervalul de timp dintre Mesia și Ioan Botezătorul a fost de doar șase luni. De fapt, Mesia era deja acolo, doar că trebuia să se aștepte nașterea Lui, în Bethleem. Atunci ei urmau să Îl vadă pe Domnul Cristos. Aceasta este rugăciunea corporativă despre care vorbește Biblia. Deci, în final, poporul lui Israel a știut că într-adevăr va veni. Dar atunci de ce a mai fost nevoie de Ioan Botezătorul?

Acesta este unul dintre cele mai delicate lucruri. Dacă Domnul urma să vină în curând, de ce a mai avut nevoie Dumnezeu de Ioan Botezătorul? În Apocalipsa, în ultimul capitol, de trei ori spune Domnul: „*Iată, Eu vin curând.*” După 2000 de ani, tot mai așteptăm venirea Lui. E ca și cum Domnul ar zăbovi. Dar aceasta nu este adevărat. Specialiștii în greacă spun că afirmația Domnului: „*Eu vin curând*”, înseamnă: „*De îndată ce voi începe călătoria, voi sosi imediat.*” Întrebarea este: Cum se poate ști dacă Domnul și-a început deja călătoria? În Matei 24:32, Domnul le-a spus ucenicilor Lui: „*De la smochin învățați pilda lui: când îi frăgezește și înfrunzește mlădița, știți că vara este aproape.*” Știm că smochinul reprezintă poporul lui Israel. În 135 d. Chr, națiunea lui Israel a dispărut de pe această planetă. Deci acel smochin s-a uscat din rădăcină. Dar, conform prorociei Domnului, într-o zi iarăși vom găsi frunze pe smochin și când se va întâmpla aceasta, vom ști că vara este aproape. Și Domnul a mai adăugat: „*Fiul Omului este la uși.*” Casele din Orient nu sunt ca și casele din Vest. Este o intrare principală, apoi intri într-o curte; urmează o altă ușă și intri în curtea interioară; bați la ușă și găsești un complex de clădiri în curtea interioară. Apoi iarăși bați la ușă. De aceea Biblia folosește cuvântul „uși”, la plural.

În 1948, în 14 mai, spre surpriza întregii lumi, națiunea lui Israel a renăscut. Odată cu aceasta, putem spune că Fiul Omului este la uși. Eu presupun că este la una din uși; pot să fiu sigur că El și-a început călătoria. Sfârșitul călătoriei Lui înseamnă casa. Înainte de 1948 nu știam cât de aproape suntem de venirea Domnului. Dar ascultați cu atenție: „*De îndată ce voi începe călătoria, voi ajunge imediat.*” Din 1948 până azi, în 2014, sunt aproape 65 de ani. Dacă în 1948 Domnul era la una din uși, credeți că nu a mai înaintat în acești 65 de ani? Fraților, a sosit timpul și pentru noi să avem o rugăciune corporativă. De 2000 de ani, Biserica s-a rugat ca Domnul să vină. Duhul Sfânt ne aduce aminte din nou de lucrul acesta, ca și cum ar avea în vedere o festivitate de întâmpinare a Domnului nostru.

În timpul Vechiului Testament Domnul și-a pregătit poporul; unii s-au întors înapoi, din Babilon, la Ierusalim, au rezidit templul, au refăcut zidul. Toate acestea au fost lucrări de restaurare. Dar, în taină, Dumnezeu și-a pregătit un grup de oameni, pentru ca atunci când Mesia urma să vină, să Îl poată întâmpina.

Acum noi trăim în zilele de după 1948. Acum are loc un alt război între Israel și Gaza. Acest război este unul cu origini străvechi, între filistenii și Israel. El a început cu istoria lui Samson, a lui Goliat și cu filistenii. Dumnezeu i-a folosit pe filistenii ca țepuș în coasta Israelului, pentru a-l pune la încercare. Când Israel era într-o stare spirituală bună, depinzând de Domnul, filistenii fugeau înapoi în Egipt. Dar când Israelul era într-o stare spirituală foarte rea, atunci găseai filistenii chiar și în zonele muntoase. Fraților, rețineți: în 1948, poporul lui Israel într-adevăr a fost adus la un loc. Conform cu Isaia 49, ei vor fi adunați pentru a fi o singură națiune, cu numele de Israel. Domnul are pentru ei un alt nume: adevăratul Israel. Dar se întâmplă întocmai ca în cazul fraților lui Iosif. Aceștia au mers împreună în Egipt și s-au închinat înaintea lui Iosif, care i-a recunoscut. Și-a adus aminte de visul lui – când a visat că cele 11 spice se vor pleca înaintea lui. Dar, rețineți, la acea întâlnire, frații lui nu l-au recunoscut pe Iosif, ci doar el i-a recunoscut. De ce a mai așteptat Iosif? Pentru ca frații lui să se pocăiască. A așteptat să se trezească conștiința lor. Deci, în 1948, Domnul Și-a adunat poporul înapoi în Israel, dar ei sunt încă orbi. Nu Îl recunosc pe El. Ei știu că acum 2000 de ani părinții lor au zis: „Răstignește-l, răstignește-l!” Acum ei sunt adunați la un loc, în Israel, dar Domnul nostru așteaptă clipa când se vor întoarce la El.

Deci iată un alt război. Un război care are loc acum, în 2014. Anul acesta și anul viitor vor fi patru luni sângerii. Când poporul lui Israel va sărbători Paștele și Sărbătoarea Corturilor, va vedea nu doar că e lună plină, ci și că ea are culoarea sângelui. Dar acum nu este singura dată când sunt patru luni sângerii. S-a mai întâmplat de șapte ori. Fraților, oare nu cumva Domnul se folosește de aceasta ca să ne atragă atenția și nouă, creștinilor?

Conform Bibliei, când se va ajunge la a șasea trâmbiță din Apocalipsa, Soarele va deveni negru ca un sac de păr. Aceasta este o eclipsă de soare. Apoi luna plină va deveni roșie ca sângele. Aceasta este o eclipsă de lună. Nu știm sigur dacă cel de-al optulea set de lună sângerie reprezintă într-adevăr împlinirea acestui verset din Apocalipsa. Dar se vorbește mult în cercurile creștine că ceva urmează să se întâmple în acești doi ani. Trebuie să învățăm de la istorie. Trebuie să ne uităm la toate cele 8 seturi de lună sângerie, pentru a învăța o lecție importantă.

Din acești doi ani, 2014 și 2015, mai avem doar un an și jumătate. Nu știm ce se va întâmpla. Unii oameni se întreabă: „Oare e posibil ca Domnul să vină înapoi în acești doi ani?” Dacă cineva pune astfel problema, înseamnă că el are doar o teorie și nu Îl așteaptă cu adevărat pe Domnul. Dacă într-adevăr Îl aștepti pe Domnul, știi că, potrivit Bibliei, El poate veni oricând. Noi îl așteptăm pe Cristos, și nu pe Anticrist. Dacă Îl iubești pe Domnul, poți să mai ai răbdare încă un an și jumătate? Margaret Barber s-a rugat împreună cu Watchman Nee la sfârșitul lui 1926 și a spus: „Doamne, Te așteptăm de mult timp. Vei lăsa Tu să treacă și 1926? Dar chiar dacă așa va fi, rugăciunea noastră este să vii în 1927!” Când mergea pe stradă cu mai tânărul ei frate Watchman Nee, ea i-a spus: „Frate, la colțul acelei străzi poate ne întâlnim cu Domnul nostru.”

Fraților, Îl așteptăm noi pe Domnul cu mintea sau cu inima noastră? Dacă într-adevăr Îl iubim pe Domnul, vom întreba: „Oare va trebui să mai așteptăm încă un an și jumătate?” Deci pentru cel care așteaptă venirea Domnului, aceste patru luni sângerii nu înseamnă nimic decât doar că ele pot fi un semn al venirii Lui. Ceea ce este important este faptul că suntem foarte aproape de venirea Domnului. Nu îndrăznesc să spun că Domnul va veni cândva în intervalul acestor doi ani. Nu știm aceasta. Domnul cu siguranță are vremea Lui. Dar un lucru este sigur, și anume că El a zis: „De îndată ce Îmi voi începe călătoria, voi sosi foarte repede.” Acum știm că în 1948 Domnul Și-a început călătoria. Fraților, când îngerul i-a spus lui Zaharia: „Rugăciunea ta a fost ascultată”, știți cât de aproape era venirea Domnului? Diferența de timp era de doar șase luni. Deci, după șase luni, S-a născut în Betleem Isus. Cel din iesle este Mesia *Domnul*. Cel de pe tron – Cezar – era numit *domnul*. Dar îngerul a spus păstorilor, ca aceștia să nu greșească, că într-o iesle Îl vor găsi pe *Mesia Domnul*. Mesia a venit.

Și atunci de ce a mai fost nevoie de Ioan Botezătorul? Ioan Botezătorul a fost un înainte mergător al lui Mesia. Dar astăzi, înainte de venirea Domnului, credeți că are El un grup de oameni care Îl așteaptă? Domnul să vorbească inimilor noastre. Avem această expresie minunată: „ca să gătească Domnului un norod bine pregătit pentru El.” Suntem chemați să fim un Ioan Botezătorul. Noi nu suntem Cristosul, dar noi îi conducem pe oameni la Cristos. Noi nu suntem

altceva decât un glas în pustie. Dar Cuvântul lui Cristos este substanța aceluia glas. Uneori, când vestim Evanghelia, se aude doar glasul, dar fără substanță, fără realitatea din spatele lui. Ioan Botezătorul a fost în stare să gătească Domnului un popor bine pregătit pentru El? Și noi suntem chemați la aceasta – noi în New York, voi în România, peste tot în lume. Rețineți: misiunea noastră este să pregătim un popor care să fie gata pentru Domnul. Prin intermediul lui Ioan Botezătorul, poporul a fost pregătit pentru prima venire a Domnului. Care este scopul pentru care suntem noi aici? Ca să pregătim un popor care să fie gata pentru a doua venire a Domnului.